

vrouw, dan een deftig heer, voor wien ik niets anders ben dan een model om geld te verdienen."

Zij wierp haar zeeuwsche muts en knopen van zich af.

„Wat doe je?" vroeg hij verschrikt.

„'t Is uit, ik doe het niet langer!"

„Dat is ook aardig en onze overeenkomst!"

„Die verbreek ik. Zoo iets had ik mij niet voorgesteld, daarvoor is het huwelijk mij te heilig, mijn karakter mij te lief."

Zij ging de kamer uit en Frank haalde de schouders op; hij was toch ernstiger dan hij het wilde zijn; onwillekeurig dacht hij aan de woorden van zijn oom.

„Vroeg of laat wrekt zich de ziel!"

Deze ook had zijn huwelijksplan immoreel genoemd; wie had toen kunnen vermoeden dat er zooveel achter dit kinderkopje zat; mijn hemel! Wat een pretentie!

Rose-Marie stond in haar kamer en trok haar gewone kleeren aan.

Zij verlangde mevrouw van Haeren te zijn voor de wereld, een huishouden te hebben, jawel, een meid! Conversatie met de familie, je zoudt zeggen. Hij lachte vals! Als het daarvoor was, had ik elk meisje, dat mijn moeder en zusters aanstond, kunnen trouwen, dan had ik niet voor mijn brood behoeven te werken, dan had ik een rijke vrouw kunnen nemen. Maar wat wilde ze eigenlijk? Nu ja, laat ze kalmeeren, straks is zij verstandiger!

Maar Rose-Marie stond in haar kamer en trok haar gewone kleeren aan; het boerinnen kostuum had zij op den grond geworpen en trapte er over; zij pakte eenig ondergoed in het valies, dat haar en Jansje vroeger naar Duinwijk had vergezeld; zij had nog een spaarpotje bij zich, het was van voor haar trouwen, de opbrengst van haar spreij en van poppenkleederen, die zij in haar snipperuurtjes voor een magazijn maakte. Zij noemde het toen: „het appeltje voor Jansje's dorst."

Zij verlangde mevrouw van Haeren te zijn voor de wereld, een huishouden te hebben, jawel, een meid! Conversatie met de familie, je zoudt zeggen. Hij lachte vals! Als het daarvoor was, had ik elk meisje, dat mijn moeder en zusters aanstond, kunnen trouwen, dan had ik niet voor mijn brood behoeven te werken, dan had ik een rijke vrouw kunnen nemen. Maar wat wilde ze eigenlijk? Nu ja, laat ze kalmeeren, straks is zij verstandiger!

Maar Rose-Marie stond in haar kamer en trok haar gewone kleeren aan; het boerinnen kostuum had zij op den grond geworpen en trapte er over; zij pakte eenig ondergoed in het valies, dat haar en Jansje vroeger naar Duinwijk had vergezeld; zij had nog een spaarpotje bij zich, het was van voor haar